

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

SRPEN 2010 *** ROČNÍK XI. *** ČÍSLO 8

Citát inspirující:

Básník má lidem odpovídat na otázky, které je trápí, i když na ně sám nezná odpověď.

Ladislav Pecháček – Červená rozeta

POVZDECH

Pánové Seiferte,
Šrámku,
Nezvale ...
proč nepsali jste trochu nedbale
O lásce všechno od rána po ráno
bylo už vámi dávno napsáno

Josef Jindra

ZMĚNA JE ŽIVOT ... VYSOČINA 2010

Na Literární Vysočinu se rád vracím, zvláště po té, když jsem obhajoval loňské 1.místo v kategorii próza, ale především kvůli příjemné atmosféře, celé řadě známých tváří, zajímavému programu, novým informacím a poznatkům. Vloni Irenka Velichová napsala po Vysočině, že je „stále stejná“, chodí tam stejní lidé, aby si popovídali, co se za ten rok událo. Mrzelo mě, že jsem kvůli pracovním povinnostem musel oželeť páteční program, ale za příšerného vedra jsem přece jen do Chotěboře v sobotu 17.července dorazil a nelitoval jsem, i když ... Irenka by se asi divila, změnilo se mnohé, prostě „Změna je život“ (pořadatelé prominout, neboť mottem festivalu byl „Nekonečný příběh“). Tak především letos se Vysočina konala poprvé bez svého zakladatele Petra Musílka, což ani nevadilo, protože jeho pokračovatelé si vedli velmi zdatně. A potom byl na první pohled patrný úbytek lidí, tedy diváků a účastníků, zatímco mezi účinkujícími nechyběl nikdo (aspoň jsem to nepostřehl), což v minulosti bývalo občas neradostné překvapení. Když jsem se ptal na úbytek lidí pořadatelů, tak Radek to uvítal slovy, že ubyli „grafomani“, Zora přiznala, že s úbytkem lidí z důvodů finančních problémů, se potýkají prakticky všude (můžku potvrdit i z jičínské květnové zkušenosti). Mně to tedy nevadilo, atmosféra byla rodinná a velmi přátelská. Bylo tady i pár nových tváří, řada z nich zabodovala v soutěži, někteří přislíbili účast v našem ČAJi (je to pro ně pocta být v takovém prestižním listě), kde se snad ještě letos představí se svojí zajímavou tvorbou. Jen pro pořádek kategorií poezie vyhrál Richard Vyslouzil z Palkovic, v próze se z 1. ceny radoval Marek Kožušník z Prahy. (výsledky a vítězné práce najdete na <http://www.literarnivysocina.com/>). Potěšilo mě 2.místo a účast oceněné povídky ve sborníku. Jen jsem se tak díval, že jsem byl asi jediný z té vlny autorů, která byla oceňována na Vysočině v minulých letech, takže bych už měl pomalu přemýšlet o „soutěžním důchodu“ nebo pomoci pořadatelům třeba s porotcováním.

Ale Vysočina není jen soutěž, v pátek nemohl chybět tradičně Krchovský, sobotním tahákem byla účast Svatavy Antošové a Romana Szpuka, kteří společně v programu Teplice jsou snad v Kamerunu, připravili průřez svojí tvorbou.

V programu nechyběla hudba (koncert Zbyňky Šolcové na harfu s přídavkem jejího syna Václava na housle) a večer koncert skupiny Už jsme doma. Bohužel pořadatelé očekávali, že právě tato skupina přitáhne víc domácích, ale jak Radek říkal, přišli jen tři!

Nechyběl ani Wimbledon autorského čtení, tradičně uváděný Pavlem Lutnerem. Tentokrát bez soutěžení, neboť vystupujících bylo nezvykle málo, napočítal jsem jich dvanáct, a to jsem se nechal dopsat až těsně před uzávěrkou. Vystupovali jsme po dvojicích a náhoda tomu chtěla, že naše jičínské duo bylo přiřazeno k brněnským autorům. Prochor četl s Janem „Albim“ Kučerou, já potom s Petrem Moučkou, od něj jsem získal i zajímavé CD „Šenk Vrbovec nezklamal“, které mě inspirovalo, že bychom se i my mohli pokusit vydat CD s tvorbou LiSu nebo z nějakého našeho autorského čtení.

Líbila se mi tvorba vítěze poezie Richarda Vysloužila, ten vůbec prý vystupoval poprvé na autorském čtení, ale i další autoři či autorky stáli za poslech (např. Kostlán, atd.).

Určitě jsem se na Vysočině nenudil a musím smeknout pomyslný klobouk před pořadateli, že opět zvládli celý festival ukočírovat. Nakonec i časový harmonogram se dodržoval, nechyběla opět burza knih (koupil jsem si básnickou sbírku Radka Lehkoživa Příšeří se z nakladatelství Marek Belza a cestou vláčkem domů ji zhltnul). Výborně fungoval i bar Božkov, který rozšířil svoji nabídku, a standardní ubytování v internátě místních středních škol či učilišť. Prostě byla to na Vysočině opět „Radost až do rána“, a tím nemyslím jen závěrečné posezení, kdy jsme se mohli nejen vypovídat, ale i navazovat literární kontakty. Jsem rád, že jsem se od Jany Jiráskové (mimořádně příjemná i s italským přítelem) dozvěděl, že se ji Jičínské poetické jaro 2010 líbilo. Snad jsem jenom nestihl promluvit se Zorou, příště se musím polepšit.

V Chotěboři se dějí prostě zázraky, už poosmé tu fungoval výborný festival, dokonce při tónech harfy Zbyňky Šolcové skončilo období sucha, neboť začala bouřka a déšť, který nás vyprovázel až na vlakovou stanici v neděli dopoledne.

Takže za v dálce se ztrácející Chotěboří lze jen zvolat: Děkuji! Příště se polepším a přijedu na celý festival! Ať je Literární Vysočina stále nová, má hodně pokračování jako NEKONEČNÝ PŘÍBĚH!“

Václav

P.S. Jestli jsem něčeho litoval, tak snad jen skutečnosti, že vedle Václava a proChora opět z LiSu nikdo nenašel do Chotěboře cestu, ale to už je obehnaná písnička.

VÍTE, ŽE ...

- Literární měsíčník Psahlavci (číslo 10, ročník IV., 06/2010) vyšlo 22.6.2010) přinesl článek Bohumíra Procházky (převzato z Jičínského deníku „vydařené Jičínské poetické jaro“ a několik fotografií z jičínské květnové akce.

- Josef Jindra a Hana Runčíková vystupovali v rámci festivalu Šrámkova Sobotka v pátek 9.července 2007 na varhanním koncertu v kostele v Oseku u Sobotky. Zněla zde barokní hudba v podání varhanistky Zdeňky Nečesané, doplněná výkladem o historii kostela a varhan, který podali právě naši členové Hana Runčíková a Josef Jindra.

- Václav Franc získal 2.cenu na 8.ročníku Literární Vysočiny 2010 v kategorii próza za povídku „Promiň, Michale ...“ . Práce byla uveřejněna ve sborníku oceněných prací. Vyhlášení výsledky proběhlo v průběhu festivalu v sobotu 17.července 2010.

- Václav Franc se stal členem Unie českých spisovatelů.

- V U nás (číslo2/2010) Knihovnicko – informačním zpravodaji Královéhradeckého kraje vyšel článek „20.narozeniny LiSu“ Jany Benešové a Václava Franc.

- Ve Zdravotnických novinách č. 27-28/2010, (ročník 59, 12.července 2010) vyšla povídka Václava France „Když zubaře na dovolené chytne zub“.

- Velký úspěch zaznamenali autoři LiSu na Polabském knižním veletrhu v Lysé nad Labem. V literární soutěži, která je součástí veletrhu, získal Bohumír Procházka 1.cenu v próze, Václav Franc 3.cenu v poezii a Josef Jindra 4.cenu v poezii. Potěšitelné je, že naše bývalá členka Renáta Šťastná získala 3.cenu v próze. Vyhlášení se uskuteční v rámci veletrhu v neděli 12.září 2010. V rámci programu představí 12.září (od 10:30 hodin) Václav Franc svoji knihu Jak na Nový rok (nakladatelství Akcent). Oceněné práce budou uveřejněny ve sborníku.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Edita SVATOŠOVÁ - BUDU ZÁŘIT

Nakladatelství Eroika v roce 2009

Příběh mladé autorky Edity Svatošové, rodačky z Chlumce nad Cidlinou (ročník 1987) je rozdělen na dvě části, ale jejich spojovacím můstkem je postava ldy, hlavní hrdinky obou částí. Obě části pojednávají o ženách, především pak o jejich vztazích a homosexualitě. V první části („Léto osmdesát sedm“) se Ida přistěhuje se svým manželem – agresivním alkoholikem do paneláku ve východočeské Chocni. Seznamuje se se sousedkou Darjou, která ji poskytuje nejprve ochranu před agresivním manželem, ale jejich vztah se vyvíjí, až je nakonec přerušen tragédií, která se nestala náhodně, ale ... nebudu více prozrazovat.

V druhé části („Dvacátý srpen“), která se odehrává po několika letech, je Ida osamocená žena, přichází o své dítě a připadá si zbytečná. Náhodné setkání s mladší Junou, která v partě nenachází to, co hledá, nakonec vyústí ve zcela nový vztah. Svět lidí jiné orientace je nahlížen osobitým způsobem. Zajímavé je třeba to, jak Darja svoji orientaci maskuje. Žije původně s kamarádem, který je „na kluky“, ale aby nevypadala před ostatními divně, tvoří jako by ideální pár, alespoň pro oči lidí z tzv. „normální“ společnosti.

Vždyť už úvodní věty – viz str. 11-12 říkají vše podstatné: „Kromě toho, že jsme s kamarádem poslouchali stejnou hudbu, měli rádi stejné cigarety a filmy, nás pojila i láska k lidem stejného pohlaví.“ ... „Byl to kluk, který se mě nikdy nesnažil sbalit, a proto to krásný přátelství mohlo žít dál...“

Kniha „Budu zářit“ určitě stojí za přečtení. S dalšími autorčinými texty se můžete setkat na webu: viz <http://nedita.iplace.cz/>. Václav

ČAJ 47 – HOST HANA CERMONOVÁ

Hostem srpnového ČAJe je účastnice 3.Jičínského poetického jara Hana Cermonová z Děčína, která právě v době konání jičínského setkání vydala v nakladatelství ComputerPress svoji novou knížku se zajímavým názvem „Nebo to tady podpálím ...“. Knížku ilustroval její manžel Jiří a ke knížce namluvila ještě CD. V dnešním ČAJi vám předkládá několik povídek jako ochutnávku.

V minulém ČAJi jsem představil krátce tvorbu bývalých členů a tentokrát došlo na básnickou tvorbu současných členů, kterou předeseílá Petr Veselý svojí básní „Kráska“ na titulní stránce srpnového ČAJe!

Václav

Poetické posezení s básníkem Václavem Teslíkem dne 9.6. 2010

Setkání se skutečným básníkem bylo pro některé mladé dámy kopidlenské základní školy, navštěvující dějepisný seminář pod vedením Ilony Pluhařové, něčím neznámým. Očekávání jednotlivých dívek se značně lišila. Všechny jsme se však na setkání s Václavem Teslíkem těšily a půlhodinka poezie v sluncem prozářeném zámeckém parku v Kopidlně nám přinesla skutečnou romantiku. Václavova recitace byla bez nadsázky povznášející, ať už díla z vlastní tvorby či recitace básní jeho oblíbeného Františka Gellnera.

A co na to holky?

„Setkání s panem Teslíkem bylo velmi odvážné z jeho strany. Neodvážila bych se přednášet básničky pubertáčkám. Na mě osobně to zapůsobilo.“

„Z pana Teslíka jsem cítila emoce, jako by to prožil na vlastní kůži. A doteďka nechápu, jak takovýhle člověk může jezdit traktorem. Z toho setkání mám dorý pocít a někdy bych ho zopakovala.“

„Setkání s panem Teslíkem na mě velice zapůsobilo. Jeho verše byly procítěné, jako by to sám zažil. Bylo vidět, že žije v úplně jiném světě než my.“

„Moc se mi jeho povídání líbilo. Jsem ráda, že si na nás udělal čas. Můj názor na něj: tichý, milý, asi to má v životě těžký, protože mluvil, jako by ty básničky prožil ve svém životě. Docela ho obdivuji, že si dokáže zapamatovat tolik veršů. Chtěla bych, aby se dostal do vyšší sféry básnické, protože mu to opravdu jde. A zasloužil by si to. Bylo to moc pěkný.“

„Pan Teslík krásně přednášel básně. Jeho vyprávění a básničky mě zaujaly. Jsem moc ráda, že jsem se s ním mohla setkat a mohla si poslechnout, jak recituje. Myslím si, že se to líbilo i ostatním. A tímto bych chtěla panu Teslíkovi poděkovat za to, že byl tak ochotný a přefíkal nám krásné básničky.“

„Pan Teslík nám přečetl krásně a procítěně pár básní. Četl to, jako by to všechno prožil. Jen moc nechápu, jak může být takový člověk sedět a pracovat na poli u traktoru.“

Velice se mi to líbilo a zaujalo mě, že pan Teslík byl ochoten za námi či kvůli nám přijít až z pole, aby nám v takovém vedru na sluníčku zarecitoval. Musím ovšem uznat, že se mě to „dotklo“ a velice se mi to líbilo, bylo to krásné.“

„Bylo to fajn, příjemné a uklidňující. Není to sice nic pro mě, básně mě moc neberou, ale tohle se mi líbilo, ráda jsem si to poslechla. Jsem za to moc ráda a je to krásná vzpomínka.“

Některým dalším dámám se psát nechtělo, ale Václava Teslíka tímto moc pozdravuji.

zaznamenala Ilona Pluhařová

Návštěva u malíře Michaila Ščigola

Členové Literárního spolku při Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně dostali koncem června pozvánku k neobyčejnému setkání. Dne 30.6. 2010 přivítal některé z nich ve svém železničském ateliéru malíř Michail Ščigol.

Mistr nedávno dokončil cyklus obrazů Křížová cesta, jež se stala součástí projektu scénáristky Šárky Horákové „Zpráva o Akci K“. Ústředním tématem je osudová událost, k níž došlo v noci ze 13. na 14. dubna 1950. Státní bezpečnost tehdy provedla (v rámci své tajné Akce K) zábor všech mužských klášterů v zemi. Soubor Ščigolových obrazů tak přichází jako svědectví o stavu lidských duší z období útlatu společnosti komunistickým totalitním režimem. Křížovou cestu Michaila Ščigola čeká v následujících dvou letech putovní výstava po České republice i v zahraničí, která bude doprovázena televizním dokumentem z cyklu Tajné akce StB ostravského studia České televize i řadou dobových fotografií a dokumentů. V rámci zmíněného projektu vyjde rovněž kniha zachycující danou problematiku.

Návštěvníci ateliéru Michaila Ščigola překročili za nádherného slunečného odpoledne poslední červnového dne práh času a ocitli se v jiné časové dimenzi. Během mistrova vyprávění vplouvali stále hlouběji do světa lidské duše, jež se během své existence musí vyrovnávat s přicházejícím utrpením. Čas nehraje v tomto případě roli. Utrpení Kristovo nebo vězně totality? Tatáž rovina. Každá osobnost se s útlakem vyrovnává po svém. Někteří překonají životní úskalí s těžkým duševním strádáním se ctí, bez ztráty své osobní identity, jiní

podlehnou. Ale i toto selhání považuje autor za velmi lidské a pochopitelné. Ščigolovy obrazy otevírají bránu do lidského nitra, přinášejí svědectví, varují. Neodsuzují. Stejně tak jako Bůh, jenž je svědkem veškerých lidských skutků a hnutí, člověku rozumí a za jeho případné selhání jej neztracuje. Ščigolovy obrazy nemají být esteticky libivé. Jak sám mistr během setkání podotkl: „Vždyť se na to podívejte. Je to hnusné! To se nikomu nemůže líbit.“ A o tom to je. Každá totalita zabíjející osobnost člověka je hnusná. Proto je varování více než na místě. A Ščigolovo varování je vskutku pádné.

Stojíme před obrazem Naděje, myšlenkově vycházejícího z třetího Kristova pádu. Převážnou část díla tvoří ponuré šedé vězeňské zdi obehnané ostnatým drátem, nad nimi plují po obloze mraky. Jsou také ponuré? Těžko říci. Lidé, uvěznění mezi vysokými zdmi, se pomalu stávají jejich součástí. Stále víc a víc ztrácejí své Já. Máme strach, svíravý strach, že se brzy rozpustí v děsivé šedé prázdnotě. A tu spatříme naději. Papírovou vlaštovku uprostřed té všepožírající šedi. Je sice malá, ale je tu. Papír složený několika umnými pohyby. Papír, který někdo neznámý naučil létat. Posel z nebe. Důkaz, že šed' ještě nezmizela. Někde je jiný svět. Ještě nezmizel...

Memento pro budoucnost.

zaznamenala Ilona Pluhařová

Michail Ščigol (*1945, Čeljsbinsk - Rusko)

- malíř a architekt
- studoval architekturu v Kyjevě, 1967 – 77 pracoval v ateliéru malíře a architekta Borise Lekara
- od roku 1948 žil na Ukrajině, přátelství k kyjevskými malíři (Michail Vajnsťejn, Anatolij Lymarev), fotografem Igorem Gilbou, básníkem Georgem Fenerlim, aj.
- 1970 – první manželství, později syn Svjatoslav
- přátelství s umělkyní Marinou Chusid (matka jeho syna Daniela)
- 1990 - poprvé v České republice, se synem Danielem v léčebně v Železnici u Jičína
- 1992 – přesídlení do ČR, zde přátelství se sochařem Viktorem Konečným, malířem Vladimírem Komárkem, aj.
- s Vladimírem Komárkem spolupráce na Komárkově díle Křížová cesta
- díla: cykly obrazů – Velká třešňová loupež; Na cestách domů; Začátek; Návrat k romantismu; Koně; Skicák strýčka Thea; ... jsem tančící dům; Křížová cesta

Jak jsme s Hankou zkoumali Nanebevzetí.

Tak jestli některý z našich linguistů z nadpisu usuzuje na kdovíco, tak ho musím vyvést z omylu. Nebylo tomu tak. Ale že Lisáci tu nejsou jenom na veršíky a krásnou prózu, to už pravda je. Brouzdají do nejrůznějších oblastí vlastivědy, od historie přes pamětihodnosti kraje k životopisům našich vzácných předchůdců.

Řekněme si třeba jen Janu Hofmanovou nebo časté laureátování Václava France.

A tak jsme se připojili i my, tedy já a Hanka Runčíková nebo naopak, to je jedno.

A jak to? Diskuse na Redakční radě vlastivědného časopisu Od Ještěda k Troskám nějak došla k názoru, že by se mělo něco napsat o památné zvonici a kostele Nanebevzetí Panny Marie v Oseku, vzácných kulturních památkách, neboť o nich veřejnost málo ví. Tak jsem to urval pro sebe, neboť kousek odtud bydlím a nějaké údaje z internetu přece vždycky opsat dovedu. A když jsem pak loni na Stmeláči u Prochora o tom mluvil, tiše zapípal benjamínek našeho spolku, že by také ráda bádala a má už na to kousek kvalifikace z historie umění a hlavně hroznou chuť. Všimněte si laskavě, jak jsou Stmeláče u Prochora podnětné a co všechno se tam zařizuje a promýšlí.

Který mladý chlap (jako třeba já) by odolal podbídce zelených dívčích očí, které notabene v záři vatry byly ďábelsky rudé, jako když se to neumí s foťákem. Sice jsem zaváhal, Hanka pro mě byla vždy básnička něžných, trochu nostalgických či láskou zastrašených veršů, ale bon, o slávu se podělíme (bude-li) a peníze časopis stejně nemá a nedává. A když spolupráce nevyjde, tak to nějak stvořím sám.

Nějaký čas se nic nedělo, jen jsem s hrůzou začal zjišťovat, jak si ty všechny internety, historické knihy a kroniky protiřečí, některé zcela zjevně chybují a pochopil, že tady se musí začít od základu, jak jsem ostatně byl zvyklý ze své dřívější výzkumné práce. Jenže tohle byl obor úplně jiný, tady neplatily přírodní zákony a vztahy, tohle je historie a každý ví, jak se ta potvora ráda přetvařuje. Nebo raději trpný rod. A zatím Hanka žila ve svých studentských povinnostech, seminárákách, bakalářkách a snad i díky svému luznému zjevu asi trochu i v srdečních záležitostech. Termín pro článek se rapidně blížil a já začal vidět, že téma se do pár stránek nevejde a ohlásil, že to bude celá studie o několika kapitolách na pokračování a první bude do čtrnácti dnů. Byla, jenže dnes bych ji už psal jinak.

Přitom bylo potřeba se rychle učit, se učit, se učit, se učit jak to v tom filmu o básnících říká černocho Mireček, nicméně literatura rozsáhlá, většinou neinformativní nebo zavádějící, jen konzultace u předních odborníků v oblasti dřevěných zvoníc či ve zvonařství a

pomoc laskavých archivniček a muzejniček byly přínosné. Ale číst o práci, zvláště když je jí hodně, to je nezáživné, že?

A pak se začala Hanka probouzet a já trnul nad jejím elánem, prolézáním trámovým kostela, fotografováním v nemožných polohách a docela pobaveně jsem začal uvažovat, že z tohotohle by mohlo být (tedy kromě seriózní studie) i veselé čtení do Kobry. Jezdila i tam, kam se mi nechtělo a začala vozit a nosit stránky a citace. Většinou jsme ovšem otravovali vzduch v institucích společně.

Nacházeli jsme i podstatné chyby v seriózní (dokonce v legendární) literatuře, jenže až potom, co jsme je nejprve bezelstně opsali (tedy já) a museli je pak v dalším pokračování ve světle nově zjišťovaných skutečností a jejich analýzy opravovat a omlouvat se. Říkám si – dobrý konec všechno napraví. Až bude mít Osek dost peněz, může se vydat celá, už opravená brožůrka. A třeba nám dají na zmrzlinu.

Spolupráce s diecézní kampanoložkou a titulární klavíristkou, regentschori chrámu Maří Magdaleny v Sobotce - Zdeňkou Nečesanou - přinesla vřelé společné přátelství a její nadšený veřejný koncert na prastarých barokních varhanách v Oseku (také jsou kulturní památkou). O tom pak poutavě napsal článek schopný a pohotový novinář a fotograf, náš milý Bohumír Prochor, jemuž bez povolení vděčím za jednu z fotografií, které jsou vlastně základem této zdánlivě jen pracovní stati.

Teď to všecko převzala do svých rukou už prakticky dovzdělaná kunsthistorička Hanka, i všechna moje práva, a já od ní získal povolení (které trochu drze překračuji) napsat o ní tohle povídání. (Není to pro mě trochu málo?). Sama už na internet napsala docela pohledný článek – také o tom koncertě, ale i o studii. Už s úlevou a docela vesele vzpomínám, když se to dílo podařilo.

Fotografií jsme nadělali celé stovky, možná tisíce, ale nejvíc řeknou o náročnosti spolupráce tyhle tři, snad budou čitelné: Hanka před Nanebevzetím, Hanka při nanebevzetí a nakonec Hanka po nanebevzetí.

Tak se přece zasmějte!

Josef

(foto Josef Jindra 2x a proChor 1x)

Koncert v Oseku

Vlastně není podstatné, kdo to vymyslel. Šrámkova Sobotka odebrala se v pátek do Oseku. Nejdřív Hana Runčíková a Josef Jindra pověděli o kostele a zvonici a tak připomněli skvělé stavby trochu zapomenuté. Pak regentschori hrála. Krátké srozumitelné skladby, které si sama přímo z kruchty uváděla. Hrála na varhany, které prý padesát let mlčely. Zdeňka Nečesaná sedla ke klávesům a měla nejen krásné dlouhé vlasy, v nich kytku, ale vypadala jako víla. Možná to i víla byla, když tak pěkně hrála. Poslouchalo 110 lidí. Volné místo k sezení nezůstalo.

I tohle je Šrámkova Sobotka. Že se osečtí sejdou, uklidí kostel, pozvou vílu a uspořádají koncert. Na všelijakém kulturním dění jsou pozoruhodné i ty vedlejší produkty. Třeba – že dávají lidi dohromady.

Viz prochoroviny 8/2010

SOUTĚŽ: O ČESKOU BÁSEŇ ROKU 2011

Literární sdružení Vzdorospolek a Východočeské středisko Obce spisovatelů vyhlašují osmý ročník soutěže O ČESKOU BÁSEŇ roku 2011. Uzávěrka sběru básní je 31. ledna 2011. Vzácní veršotepci! Pro vás všechny, kdo pokoušíte básnickou Múzu, připravujeme rok co rok nevšední sbírku básní s názvem Pár střípků. Nechcete-li si nechat ujít příležitost ke zviditelnění své tvorby v ročence obohacené soutěží, pošlete v jazyce českém nanejvýš čtyři díla ročně, doposud nikde nezveřejněná (včetně internetu - osobní, literární stránky, apod.) v provedení a námětu naprosto volném.

Jak jste si jistě stačili všimnout, tak básnictví nepatří mezi slovesný obor, jenž by dovedl přilákat více čtenářů. A proto je od prvopočátku (2003) naším cílem vzbudit u lidí větší přízeň k tomuto slovesnému umění. Jak? Aby širší veřejnost měla pohnutku nahlédnout do sborníku s vašimi verši, udělujeme jí právo hlasovat. Během půl roku lidé prostě a jednoduše vyplší na přiložený hlasovací lístek až pět básní, které je z ročenky osloví. Pro zajištění nestrannosti čtenářů při hlasování samozřejmě neotiskujeme jména básníků; to až zpětně v následujícím ročníku. Původce toho dílka, které na veřejnost zapůsobí nejvíce, získá od nás putovní Stříbrnou bulu, na jejímž podstavci bude na stříbrném štítku vyryto jeho jméno a název básně. Toť rovina VEŘEJNÁ.

Ročenka samo sebou není nafukovací, vše se do ní nevejde. Obrátili jsme se proto na společnosti či úřady básnictvím se zabývající, aby vyčlenily své odborníky, kteří nezávisle a samostatně známkuji v tzv. březnovém předkole přihlášenou tvorbu - rovněž bez uvedení jmen původců. Na jejich podkladě se básně rozdělí na dva soubory: více a méně úspěšné. Ty více úspěšné dojdou k otištění. Krom toho vyplyne z jejich práce podrobné umístění všech básní, čili i ta pomyslně nejlepší z odborného hlediska. Její tvůrce dostane od nás putovní Zlatou bulu a též na jejím podstavci ulpí zlatý štítek s jeho jménem i názvem básně. Toť rovina ODBORNÁ.

Po skončení hlasování čtenářů se poslední listopadovou sobotu od druhé hodiny odpolední slavnostně odhalují soutěžní výsledky. Při tomto závěrečném dějství je vyžadována účast básníků (či jejich zástupců), kteří se umístili v rovině odborné i v rovině veřejné. Nikdo totiž nebude předem zpraven o přesném umístění v soutěži; to platí i pro vítěze putovních cen. Osmý ročník se ukončí 26. listopadu 2011 v Evropském spolkovém domě v Pardubicích.

Svou tvorbu s udáním své adresy, telefonu a ročníku narození, neb básnické klání je rozděleno do dvou skupin - do 30 a nad 30 let, pošlete nejpozději do konce ledna 2011 na: vzdorospolek@centrum.cz (předmět Stříbrná bula). Nemáte-li možnost přes „sít“ (internet), pak

básně zasílejte strojopisem v jednom vyhotovení na: Literární sdružení Vzдоросpоlеk, Lovčice 9, pošta Čáslav 286 01 (heslo Stříbrná bula). Další informace na : <http://www.plutanium.cz/vzдоросpоlеk/>."

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ

Milí priatelia,

aj keď sa v týchto horúcich dňoch zdá byť jeseň ďaleko, Martinská poetická jeseň sa blíži. Začne 17.9.2010 a potrvá do 19.9.2010. Zraz máme v Turčianskej knižnici o 14,00 hodine. Po oficiálnom programe, ktorý prebehne v areáli knižnice, sa presunieme do penziónu v Jasenskej doline. Penzión je na veľmi slušnej úrovni. Ubytovanie, raňajky v sobotu a v nedeľu a občerstvenie v piatok večer hradí Turčianska knižnica. O ostatnú stravu sa starajú účastníci sami. Sobotný program bude prebiehať v Jasenskej doline v prírode, alebo v penzióne, záleží od počasia. Upozorňujeme účastníkov, aby si doniesli primeraný odev a obuv do prírody a aby ráтали aj s chladnejším počasím. Budeme v horách. Uskutoční sa autorské čítanie, malá turistická vychádzka, spoločná večera s diskusiou. V sobotu si obed a večeru hradia účastníci sami. V nedeľu si povymieňame kontakty, urobíme záznamy do kroník, zosumarizujeme materiál do almanachu. Kapacitu ubytovania máme už skoro vyčerpanú, ostávajú posledné tri miesta. Tak sa prosím, hláste! Vyberáme vložné 5 € hneď pri prezentácii účastníkov.

Ďalej Vás prosím, aby ste poslali stručné informácie o Vašom klube a jeho činnosti, ak ste tak neurobili minulý rok a nášho podujatia sa zúčastňujete prvý raz.

Veľmi sa na všetkých tešíme! Srdečne pozdravujeme a želáme krásny zvyšok leta.

Veľmi Vás prosím, ti, ktorí chcete prísť, nahlaste sa mi čo najskor a predovšetkým mi pošlite ukážky z vlastnej tvorby. Vašu tvorbu budú recitovať profesionálni recitatori a potrebujem ju vopred, aby si ju mohli nastudovať a zažiť.

Čoskoro ahoj!

Vaša Táňa Sivová

Epigram 2011

ÚZEMNÍ SDRUŽENÍ SYNDIKÁTU NOVINÁŘŮ VYSOČINA

Toužil hlavy lidem otevírat

Tak lze stručně charakterizovat snahy tribuna veřejného mínění, osobnosti českého národního obrození, novináře, politika a satirika Karla Havlíčka Borovského.

Svatý Jene z Nepomuku

drž nad námi svoji ruku,

by nám Bůh dal co dal Tobě

by náš jazyk neshnil v hrobě.

Známý epigram připomínáme v souvislosti s červencovým výročím Havlíčkova úmrtí (29. 7. 1856) po návratu z konfinace v Brixenu, při kterém jistě nelze pominout, že nadcházející letopočet 2011 bude (mimo jiná synonyma) Rokem Karla Havlíčka Borovského. Narodil se před 190 lety (31. října 1821) v Borové, 16. prosince uplyne 160 roků od deportace do Brixenu (1851) a 29. července 2011 si připomeneme již 155. výročí Havlíčkova úmrtí v Praze. Ale nejen tato životopisná data jsou pro Územní sdružení Syndikátu novinářů Vysočina příležitostí k vyhlášení soutěže EPIGRAM 2011, určené všem autorům schopným epigramem reagovat na jevy kolem sebe a tak ve výročním Havlíčkovském roce 2011 povzbudit tvorbu tohoto zatím opomíjeného žánru.

Slovník pojmů literární teorie uvádí: epigram (z řeckého Epigramma – nápis) je krátká satirická báseň s vyostřenou pointou. Trefně vyjádřeno jedním z účastníků soutěže EPIGRAM 2006: „... jde jen o pár slov, o několik gramů, ale s myšlenkou vážící snad tunu.“

Soutěž EPIGRAM 2011 je vyhlášena ve třech kategoriích:

A) – pro autory do 25 let věku,

B) – do 55 let

C) – tvůrcům starším pětapadesáti roků. Přihlásit lze max. 15 původních epigramů ne starších tří let.

Uzávěrka přijímání soutěžních prací bude 30. června 2011, organizátoři si vyhražují možnost zadání upřesnit. O případných úpravách budou přihlášení autoři včas informováni.

Předpokládaným vyvrcholením autorské soutěže má být (stejně jako v roce 2006) vydání sborníku vybraných epigramů a jeho veřejné uvedení při setkání tvůrců ve druhé polovině roku 2011. K tomuto oslovení byla použita i databáze autorské soutěže EPIGRAM 2006, adresáty prosíme o dodání aktuálních kontaktů – poštovních i elektronických na adresu:

Územní sdružení SN, Vysočina, Humpolecká 648, 580 01 Havlíčkův Brod nebo elektronicky na: Syndikat.vysocina@volny.cz .

TACHOVSKÁ RENETA

Knihovna Městského kulturního střediska Tachov vyhlašuje 1.ročník literární soutěže. Soutěž je určena začínajícím autorům z celé ČR.

Téma pro ženy: DENÍK MANŽELKY

Téma pro muže: DENÍK MANŽELA

PRAVIDLA SOUTĚŽE:

1) Soutěž je určena pro začínající autory z ČR, kterým je více než 15 let. Je určena pro ženy i muže.

2) Kategorie - PRÓZA

3) Soutěžící musí dodržet téma

4) Příspěvky mohou být v rozsahu maximálně pěti stran v elektronické podobě

5) Každý autor může zaslat pouze jediný příspěvek ve 3 kopiích (příspěvky se nevracejí)

6) Osobní údaje (jméno, datum narození, bydliště, telefon, e-mail), musí autoři napsat na samostatný papír, musí připsat souhlas se zařazením svých osobních údajů do databáze soutěžících a se zveřejněním soutěžního textu

7) Soutěžní příspěvky bude hodnotit porota

8) Hodnocení je anonymní, uděleno bude 1.-3. místo. 10 nejúspěšnějších bude publikováno ve sborníku nejlepších prací

9) Soutěž začíná 1.února 2010 a končí 31.srpna 2010

10) Vyhodnocení soutěže proběhne 9.října 2010 v sále Kina Mže v Tachově za účasti pozvaného hosta.

Soutěžní práce spolu s osobními údaji a souhlasem účastníků soutěže je možné zasílat na adresu: Městské kulturní středisko- odbor knihovna, Hornická 1695, 34701 Tachov.

LIŠ CHYSTÁ

V rámci festivalu Jičín – město pohádky se uskuteční tradiční vyprávění pohádek u kašny. Pokud vím, tak je ještě volné místo, takže se urychleně hlase u proChora.

Vzhledem k tomu, že se blíží uzávěrka Dne poezie, navrhuji přihlásit název našeho pásma „Toulky s Máchou“ a podle konzultace s Janou Benešovou je navržen termín na středu 10.listopadu 2010 v 18 hodin. Připomínky a nápady hlase urychleně Václavovi.

Václav

Členové Literárního spolku při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně dostali koncem června pozvánku k neobyčejnému setkání. Dne 30.6. 2010 přivítal některé z nich ve svém železničském ateliéru malíř Michail Ščigol (vpravo).
Foto: Ilona Pluhařová

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 11. Číslo 8. Srpen 2010.
(12. srpna 2010)
www.ikobra.cz